

Sygn. akt II Ka 433/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Dariusz Półtorak (spr.) SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Marcina Ignasiaka

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art. 284§2 kk, art. 286§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 4 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 567/10

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 433/16

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

I. w grudniu 2006 roku daty bliżej nieustalonej w Ł. woj. (...) przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci turystycznej kuchni gazowej oraz pralki automatycznej marki I. o łącznej wartości 600 złotych na szkodę A. G.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

II. w dniu 28 grudnia 2006 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1.416,30 złotych w ten sposób, że wykorzystał niezdolność A. G. do należytego pojmowania przedsiębranego działania i zobowiązał się do regulowania opłat abonamentowych za użytkowanie telefonów komórkowych w sieci (...), zobowiązania tego nie wypełnił,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

III. w dniu 05 stycznia 2007 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wykorzystał niezdolność A. G. do należytego pojmowania przedsiębranego działania i uzyskał w (...) pożyczkę gotówkową na jego nazwisko w kwocie 600 złotych, którą zobowiązał się spłacić, jednak zobowiązania tego nie wykonał,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

IV. w dniu 28 grudnia 2006 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 3.254,11 złotych w ten sposób, że wykorzystał niezdolność A. G. do należytego pojmowania przedsiębranego działania i zobowiązał się do regulowania opłat abonamentowych w wysokościach za użytkowanie telefonów komórkowych w sieci (...) S.A. i zobowiązania tego nie wypełnił,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2016 r., sygn. II K 567/10:

I. oskarżonego **J. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu stanowiącego występki z art. 284 § 2 kk, przyjmując, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za ten czyn na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 30 /trzydziestu/ stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 /dziesięć/ złotych;

II. oskarżonego **J. S.** w ramach zarzucanego mu w pkt II i IV czynów, uznał za winnego tego, że w dniu 28 grudnia 2006 roku w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 6569,40 zł, w ten sposób, że wykorzystał niezdolność A. G. do należytego pojmowania przedsiębranego działania i nakłonił go do zawarcia trzech umów na telefony komórkowe wraz z abonamentem w sieci (...) S.A., po czym następnie przejął zakupione telefony i korzystał z nich, nie regulując opłat związanych z ich użytkowaniem, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a także w ramach zarzucanego mu czynu z pkt III za winnego tego, że w dniu 05 stycznia 2007 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wykorzystał niezdolność A. G. do należytego pojmowania przedsiębranego działania i nakłonił go do zawarcia z firmą (...) umowy pożyczki gotówkowej na kwotę 600 złotych, po czym następnie przejął pieniądze przekazane A. G. i nie spłacił zaciągniętej pożyczki, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i po przyjęciu, iż oskarżony czynów tych dopuścił się działając w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 /dziesięciu/ złotych;

III. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 /stu/ stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 /dziesięciu/ złotych;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk w orzeczonym okresie próby zobowiązał oskarżonego do poprawnego zachowania się wobec pokrzywdzonego A. G.;

VI. na podstawie art. 72 § 2 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia w terminie 1 /jednego/ roku od uprawomocnienia się wyroku szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. G. kwoty 8014,68 zł /osiem tysięcy czternaście złotych i 68/100/;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 826,56 zł /osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy/ w tym kwota 154,56 zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniach od 06.03.2008 roku do dnia 12.03.2008 roku;

IX. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1000 zł /jeden tysiąc złotych/ tytułem kosztów sądowych, zwalniając go w pozostałym zakresie z obowiązku ich ponoszenia.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego J. S.. Na zasadzie art. 427 § 1 i § 2 kpk oraz art. 438 § 2 i § 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 1 i § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów z naruszeniem zasady domniemania niewinności, w szczególności poprzez bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy jest on osobą chorą na schizofrenię i w tamtym okresie czasu był osobą niezdolną do należytego pojmowania przedsięwziętych działań, podczas, gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, poprzedzona rozważeniem całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności zeznań świadków w osobach Z. B., D. K., D. S., uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu oskarżonego J. S. za sprawcę zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy jego zachowania nie zawierają znamion przestępstw, które oskarżonemu przypisano.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy apelacyjnej oskarżony poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator zaś wniósł o nieuwzględnienie apelacji.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Poprzedzając zasadniczą część rozważań zaznaczyć należy, iż przedmiotowa sprawa na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach trafiła po raz drugi. Wyrokiem z dnia 15 maja 2009 r., sygn. akt II Ka 189/09 Sąd II instancji uchylił pierwszy wyrok, a sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie. Pierwszym etapem kontroli odwoławczej z art. 438 kpk było zatem sprawdzenie, czy przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wykonał wiążące go zalecenia wydane przez Sąd Odwoławczy w poprzednim postępowaniu apelacyjnym (art. 442 § 3 kpk). Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy w Garwolinie rozpoznając sprawę ponownie, uczynił zadość wymaganiom wynikającym z art. 442 § 3 kpk i zastosował się do wytycznych Sądu Odwoławczego.

Konfrontując zarzuty apelacyjne o błędnych ustaleniach faktycznych i obrazie przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 1 i § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk z przebiegiem postępowania w przedmiotowej sprawie, stanowczo stwierdzić należy, iż żaden z podniesionych we wniesionym środku odwoławczych zarzutów nie znalazł

potwierdzenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się żadnego z wymienionych naruszeń przepisów postępowania karnego.

Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń. Stwierdzenie to jest wynikiem konfrontacji całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z treścią pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd I instancji wyczerpująco przedstawił, którym dowodom oraz w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i w jakiej części oraz z jakich przyczyn przymiotu wiarygodności odmówił. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach. W efekcie, pierwszoinstancyjna ocena materiału dowodowego czyni zadość wymaganiom płynącym z art. 7 kpk, dlatego też korzysta z jego ochrony. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych, jak również wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których mógł ustalić stan faktyczny zdarzenia. W niniejszej sprawie nie zaistniały także wątpliwości, jakich nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego, a tylko takie winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego.

Odnosząc się bezpośrednio do skargi apelacyjnej stwierdzenia wymaga, iż wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd Rejonowy nie obdarzył przymiotem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego bezkrytycznie, lecz w konfrontacji z innymi wiarygodnymi dowodami, wskazującymi na sprawstwo oskarżonego. Depozycje świadków wskazanych przez obrońcę dowodzą słuszności rozumowania o wzajemnym uzupełnianiu się i współbrzmieniu nie z relacją oskarżonego, lecz pokrzywdzonego, co słusznie i wielokrotnie zostało podkreślone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, o tym, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów świadczą nie tylko dowody osobowe, w szczególności zeznania pokrzywdzonego, ale także nieodparta logika zdarzeń poparta doświadczeniem życiowym. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż J. S. korzystał z telefonu uzyskanego od operatora na nazwisko pokrzywdzonego, a w czasie gdy zamieszkiwał u oskarżonego spłacił 4 pierwsze raty pożyczki podczas spotkań z przedstawicielką firmy (...). Zwrócić należy przy tym uwagę, iż jak wynika z zeznań świadków W. W. oraz D. K., to oskarżony dopytywał się o wszelkie warunki zawarcia w/w umów pożyczek oraz o świadczenie usług telekomunikacyjnych, samodzielnie wybrał także aparaty telefoniczne, zaś rola pokrzywdzonego sprowadzała się jedynie do złożenia stosownego podpisu na każdej z umów. Wersja o wejściu przez oskarżonego w posiadanie przedmiotów należących do pokrzywdzonego poprzez umowę kupna-sprzedaży w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, ocenionych zgodnie z wymogami art. 7 kpk, także została odrzucona. Mimo uprzedniego wieloletniego leczenia psychiatrycznego pokrzywdzonego brak jest także jakichkolwiek danych, aby A. G. kiedykolwiek zgłaszał organom ścigania popełnienie na jego szkodę przestępstw podobnych do tych wskazanych w akcie oskarżenia, a które w rzeczywistości nie miałyby miejsca.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż apelujący w ramach wniesionego środka odwoławczego przede wszystkim nie ma racji kwestionując wiarygodność relacji pokrzywdzonego jedynie z uwagi na sam fakt jego uprzedniego leczenia psychiatrycznego, albowiem ten nie dyskwalifikuje automatycznie jego zeznań. Przy ocenie tego szczególnego dowodu osobowego konieczne jest indywidualne, in concreto podejście do sytuacji i stanu zdrowia takiej osoby oraz większa ostrożność i uwzględnienie potencjalnych zaburzeń postrzegania i zapamiętywania, z czego w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji wywiązał się wzorcowo. Nadmienić przy tym należy, iż z przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii biegłego także wynika, że chociaż wypowiedzi pokrzywdzonego A. G. są ujemne sprawozdawczo z powodu zaburzeń myślenia-rozkojarzeń, niemniej jednak mają cechy psychologicznej wiarygodności. Można przy tym, czysto teoretycznie rozważać, czy stosunkowo częste przestępstwa dokonywane na szkodę osób leczących się psychiatrycznie nie są związane z założeniem czynionym przez potencjalnych sprawców, co do tego, że w razie ujawnienia przestępstwa łatwo będzie można podważyć wiarygodność świadka, który w czasie zdarzenia leczył się psychiatrycznie i miał utrudnioną lub uniemożliwioną zdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Z powyższych względów, Sąd Odwoławczy nie podzielił argumentacji obrońcy oskarżonego odnoszącej się do kwestionowania prawidłowości pierwszoinstancyjnej oceny dowodów.

W realiach tej sprawy chybnym zarzutem apelacyjnym jest także obraza art. 410 kpk, którą obrońca oskarżonego powiązał z naruszeniem art. 7 kpk.

O sytuacji procesowej, w której doszło do obrazy art. 410 kpk można mówić tylko wtedy, gdy przy wyrokowaniu Sąd oparł się na dowodach, których nie ujawniono na rozprawie lub część z tych dowodów, chociaż ujawniono, pominięto przy ocenie. Naruszeniem treści tego przepisu nie będzie zatem sytuacja, w której w następstwie oceny dowodów Sąd przyjmie za podstawę ustaleń faktycznych tylko niektóre z nich.

W ramach zarzutu obrazy art. 4 kpk, wskazać należy, iż obrońca oskarżonego nie ma racji podnosząc, iż sprzecznie z zasadą obiektywizmu Sąd I instancji nie ustosunkował się i pominął dowody przemawiające na korzyść oskarżonego, albowiem Sąd ten wskazał na zmieniające się relacje o przedmiotowych wydarzeniach oskarżonego J. S., podkreślił brak ich spójności, obszernie je opisał i wyjaśnił dlaczego wyjaśnienia oskarżonego odrzucił. Analogicznie postąpił z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami. Odmówienie wiary określonym dowodom w postaci zeznań konkretnych świadków, nie może być utożsamiane, tak jak to czyni apelujący, z pomięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie oznacza złamania zasady obiektywizmu. Dokonana w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Garwolinie analiza całokształtu materiału dowodowego – wnikliwa, rzetelna i jasna – w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk, zaś stanowisko tegoż Sądu, wyrażone w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, jednoznacznie wskazuje, iż Sąd I instancji ferując zaskarżony wyrok rozważając dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, zachował konieczny i nakazany ustawą obiektywizm w odniesieniu do stron procesowych.

Jedynie uzupełniająco dodać można, iż zarówno w orzecznictwie, jak też w doktrynie, zgodnie przyjmuje się, że naruszenie art. 4 kpk nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej. Przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które sąd miał naruszyć wbrew zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyni ten zarzut zasadnym (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2015 r., sygn. II AKa 276/15, LEX nr 2031079; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 września 2015 r., sygn. II AKa 183/15, LEX nr 1820503).

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, a mianowicie obrazy art. 5 kpk i mając na względzie, iż nie został on właściwie doprecyzowany przez obrońcę oskarżonego, wskazać należy, iż w art. 5 kpk uregulowano zasadę domniemania niewinności (§ 1) oraz zasadę in dubio pro reo (§ 2). Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie została naruszona żadna z nich.

Istota pierwszej z tych zasad, sprowadza się do tego, iż oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a wina musi mu być udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem karnym. Domniemanie niewinności jest domniemaniem prawnym, wprowadzającym założenie niewinności oskarżonego do chwili udowodnienia mu winy prawomocnym wyrokiem sądowym. Nie jest zatem możliwe orzeczenie o winie sprawcy oraz nałożenie na niego sankcji karnych bez przeprowadzenia postępowania karnego (w skład którego wchodzi przecież postępowanie dowodowe), w ramach którego nastąpi udowodnienie stawianych mu zarzutów, a następnie wydanie wyroku skazującego. Z tego wynika, że ten rodzaj domniemania jest domniemaniem wrzuszalnym (praesumptio iuris tantum). Domniemanie to, w realiach niniejszej sprawy zostało obalone przez Sąd I instancji w świetle zgromadzonych dowodów, poddanych wnikliwej analizie i ocenie.

W rozpoznawanej sprawie nie zaistniały także przesłanki do zastosowania art. 5 § 2 kpk. Stan niedających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia niewątpliwych ustaleń pomimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod i w tym znaczeniu jest kategorią obiektywną. Jak wskazuje się w orzecznictwie, przepis art. 5 § 2 kpk adresowany jest do Sądu, a nie stron, a zatem dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy Sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co

do ocenianych w sprawie dowodów, a mimo to ich nie usunął, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Wynikające z materiału dowodowego sprawy różne wersje wydarzeń nie są równoznaczne z niedającymi się usunąć wątpliwościami, bo w takim przypadku Sąd zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, a więc określić, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. WA 16/15, LEX nr 2023428; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025).

Słusznie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie sięgnął po opisaną regułę albowiem nie zachodziły ku temu podstawy: zgromadzone dowody, szczegółowo wskazane w pisemnym uzasadnieniu, miały tak jednoznaczny i kompletny charakter, że ustalony na ich podstawie przebieg inkryminowanych zdarzeń nie budził żadnych wątpliwości. Stąd podniesiony w tym zakresie zarzut obrońcy oskarżonego również nie zasługiwał na uwzględnienie.

Jedynie na marginesie, dodać można, iż skarżący całkowicie nietrafnie podnosi we wniesionym środku odwoławczym równocześnie zarzuty obraży art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, które, w realiach tej sprawy, mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 06 października 2015 r., sygn. II AKa 127/15, LEX nr 1927523).

Aprobaty Sądu Odwoławczego nie uzyskał także podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art. 424 § 1 kpk. Sąd Okręgowy zapoznał się z całością zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez lekturę akt sprawy i nie miał problemów z przeprowadzeniem analizy rozumowania Sądu I instancji przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i jego zgodności z materiałem dowodowym w oparciu o zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trudno przy tym zarzucać Sądowi Rejonowemu niewykazania w uzasadnieniu wyroku logicznego procesu myślowego, jaki doprowadził do skazania oskarżonego i zbiorczego odniesienia się do zeznań poszczególnych świadków, skoro uzasadnienie to sporządzone zostało bardzo obszernie, miejscami wręcz drobiazgowo, w sposób skrupulatnie roztrząsający poszczególne fragmenty dowodów osobowych i ich powiązanie z innymi dowodami. Notabene Sąd Odwoławczy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż argumentacja Sądu ferującego zaskarżony wyrok niejako wyprzedza i stanowi obszerną odpowiedź na podniesione w apelacji zarzuty. W uzasadnieniu tym wskazano dłaczego wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, wskazano zeznania świadków, którym Sąd dał wiarę oraz zeznania świadków, które w ocenie tego Sądu na obdarzenie wiarą nie zasługują, jednocześnie szczegółowo oraz przekonująco to argumentując. Analogiczna sytuacja wystąpiła w odniesieniu do oceny zeznań pokrzywdzonego, nad którego relacją Sąd Rejonowy pochylił się z wyjątkową uwagą, dużą dozą ostrożności i krytycyzmu. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku zawarto również rozważania dotyczące oceny dowodów z dokumentów, przede wszystkim umowy sprzedaży z k. 206 akt sprawy, której forma, szata graficzna, rozmieszczenie poszczególnych zapisów treściowych, wespół z wyjaśnieniami oskarżonego, w ocenie zarówno Sądu I, jak i II instancji jednoznacznie wskazują na sfabrykowanie jej na potrzeby niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wzorcowo i obszernie wyjaśnił także podstawę prawną rozstrzygnięcia (art. 424 § 1 pkt 2 kpk).

Celem uzupełnienia dodać jedynie można, iż w myśl przepisu art. 455a kpk, dodanego ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), jaki wszedł w życie z dniem 01 lipca 2015 r., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Podnosząc ów zarzut apelujący może jednak powiązać inne zarzuty odwoławcze z treścią uzasadnienia pierwszoinstancyjnego w celu wzmocnienia argumentacji, co do wadliwości wydanego wyroku. Skonstatować jednak należy, iż obrońca oskarżonej we wniesionej apelacji wymogom tym nie sprostał, zaś wywiedziony przez niego środek odwoławczy nie precyzuje rzekomych braków uzasadnienia pierwszoinstancyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sporządził pisemne uzasadnienie spełniające wymogi z art. 424 § 1 kpk na poziomie w zupełności wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem

dowodowym - analizę prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu.

Bezzasadność wszystkich zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez skarżącego, czyni niezasadnym także wywiedziony przez niego jako ostatni - wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz wadliwej i sprzecznej z wymogami płynącymi z art. 7 kpk oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Jak trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 03 grudnia 2014 r., sygn. II AKa 192/14, w razie oparcia skargi na zarzutach mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest bowiem powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego, bądź gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Skoro apelacja w badanej sprawie zarzuca obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, to błąd ustaleń faktycznych jest pochodną owej usterki, bo jeden zarzut powoduje kolejne, aż po niesprawiedliwość wyroku. Często skutkiem nieprawidłowej oceny dowodów byłyby nie tylko błędne ustalenia faktyczne, ale również nieprawidłowa subsumcja oraz niewspółmierna kara. Przyjmowanie za podstawę apelacji wszystkich przyczyn odwoławczych jest zbędne, bo wystarczy przyjąć jedną z nich, a to pierwotną. Stwierdzenie jej spowoduje uwzględnienie apelacji i przeciwnie: oddalenie zarzutu pierwotnego spowoduje pominięcie rozważań odnośnie do zarzutów wtórnych (KZS 2015/2/42, LEX nr 1602929).

Z powyższych względów, wszystkie podniesione w apelacji zarzuty Sąd II instancji uznał za chybione. Nie mogła ona zatem doprowadzić do postulowanego przez obrońcę skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego lub uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję. Na kwotę tę składa się 380 opłaty oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie.

Z tych też względów, na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.